

Els vents i la mar l'obeeixen

Jesús ha passat la jornada predicant en un indret populós de la banda de ponent del llac de Tiberiades, probablement a Betsaida. Ha estat el dia de les paráboles.

Hi havia tanta gent i el llac estava tan quiet que el darrer discurs l'ha fet estant dalt d'una barca. Segurament és la de Simó.

Comença a barquejar i veient que és massa tard i que la gentada no es mou, diu Jesús als de la barca: "Anem a l'altra riba." I en la mateixa barca que li ha fet de púlpit se l'enduen.

Es fa fosc i el Mestre se'n va. Però tornarà ! Segur ! Ell sempre torna.

No obstant, altres barques segueixen la de Jesús mar endins. De dies el llac - diguem-li "mar", com la gent del país - és una pista on perpellejen milers de veles. Ara totes se'n van a dormir. I aviat sortiran cap les barques de pesca.

El mar a'acluca, i les barques de la comitiva de Jesús es perden de vista en la calitja tèbia d'aquella vesprada de tardor. Les que marxen mar endins senten caure desmaiats a l'aigua els espignets d'adéu dels bails de la platja.

La barca de Simó és la nau de l'Evangelí; és la barca de la pesca mira-

culosa, és la barca de l'Esglesia. Gracies a la barca de Simó, el Mestre pot fer molta feina i per a Jesús, la barca de Simó és també un lloc de descans. Dintre pocs anys, l'Evangeli s'haurà embarcat per tot el Mediterrani. Cal doncs que els deixebles que no son pescadors s'entrenin a la navegació en la pista esportiva d'aquest mar de Tiberiades, tan domèstic però tan versàtil.

Totes les barques com la de Simó tenen un lloc distingit a popa al costat del pilot. L'evangelista S. Marc, que fou secretari de S. Pere, fa constar que en aquesta barca no hi mancava el coixí en el lloc preferent de popa. Jesús ocupa aquest lloc. Fatigat per una jornada de predicació s'ha decantat sobre la barana de la barca i s'ha dormit sobre el coixí.

Contemplem Jesús com dorm. Es un espectacle impressionant que en altre temps feia les delícies de la Verge Maria de S. Josep i dels angels. Es tan home com els altres homes, però ádhuc dormint profundament té una noblesa ben seva. Els deixebles se'n adonen de la majestat de Jesús dormint. Però només se'l miren d'esquitllentes, com si pensessin que sembla extrany que faci tanta impressió veure'l adormit.

Peró, on van? Només Jesús ho sap. Les altres barques venen tot darrera. Nosaltres si que sabem Jesús on va.

A l'altre banda de l'estany, en unes *roques* que hi ha sota el cingle, davant

d'una platja de rocs viuen dos esperitas que han fugit dels homes perque tothom els ha abandonat. Aquest viatge no te doncs altre objectiu que alliberar aquets dos infeliços, cercar-los en llurs balnes, caçar-los pels avencs o pels recons d'aquella platja pedregosa i deserta. I vetaqui perquè aquest viatge per l'estany en plena nit i amb el silenci que requereix veure Jesús dormint sembla un viàtic. Si els dos energúmens que viuen sota els espadats del llevat del llac sabessin que Jesús és tan aprop i que está a punt d'esser creat e intenció d'ells un dia com no n'han vist mai cap, ple de gràcies! Ells que saben del Regne de Déu i que l'Evangeli és precisament anunciat als pobres! Ells poc ho saben que Jesús no defuig el contacte personal amb els pobres i que els cerca amb predilecció. Els donarà el que Ell acostuma a donar: no els farà pas rics, però els farà lliures.

A la claror de la celistia el mar es veu ben llis, ben adormit. Però cap a l'Hermon llampega. I es veuen castells de nuvols. Ja en sortir de Betsaida, els deixebles pescadors volien fer observar que el temps era insegur. Però ni ningú ha gosat dir res en sentir que Jesús manava: " Anem a l'altra banda". Encara hi hauria hagut temps de recular si Jesús no s'hagués adormit tan depressa. I és clar, ningú no ha gosat despertar-lo. Simó i Andreu, Jaume i Joan, que són pescadors i coneixen les tretes d'aquest mar, es diuen tot això en

veu baixa.

Sobtadament devalla per la fossa del Jordá un bufarut terrible que sembla que obri el llac en canal. Es el primer avis, l'anunci prou conegut del trangol que s'acosta. Com que la barca marxa de ponent a llevant, el temporal els agafarà de costat com es temien. El bofart de poc bolca la barca. Els deixebles corren a abaixar veles. Jesús dorm.

Se sent el brand del vent, Jordá amunt. Les diferències de temperatura entre l'Hermon, que té més de tres mil metres d'alçada, i aquesta clotada del llac de Tiberiades, que està a doscents metres sota el nivell del Mediterrani, provoquant aquets remolins de vent que devallant del del Nord, i engolfant-se per la depressió del Jordá es revolquen sobre el llac de Tiberiades i seguint Jordá avall es rebaten sobre el mar Mort.

El vent ha arribat a galop. El tramuntanal burina el mar obrint-hi remolins immensos.. La barca de Jesús roda al voltant dels xucladors. Sembla que el mar les buidi i que els abismes pugin enfora. A la claror dels llampecs es veu Jesús dormint. I la barca s'omple d'aigua.

Per qué tenen por? No és Ell qui els ha embarcat? Doncs per qué temen? Dorm però està present. Com ara nosaltres, els deixebles obliden que viure en

la intimitat de Jesús no suposa pas que no poguem sofrir grans temporals, vinguin de fora o, el que és més freqüent, de dintre nostre. Jesús no ens en salvarà cap de temporal interior: les tempestes espirituals son la nostra creu, el nostre perill i el nostre mèrit. I Ell, encara que sembli que ens ha abandonat, sempre és present.

El pitjor es que ens manqui la fe, com als deixebles. I encara que ells no sabien, com sabem nosaltres que Jesús és una persona divina, amb una mica més de fe els hauria estat concedida una confiança que els hauria permès capejar el temporal d'una manera més elegant i esportiva..

Quin tràfec a la barca ! I quin pànic ! Instintivament tots s'acostent al voltant de Jesús i el despeten. I uns criden:

- Senyor, salveu-nos, que estem perduts !

I se sent que un dels deixebles diu:

- Que tant se us en dona que ens perdem ?

Qui ha dit això ?

Poser Simó, el que serà Sant Pere. Perque, és el cas que aquesta frase només la dona l'evangelista S. Marc, que fou el que escriví l'evangeli de Sant J. Pere. Donat el caràcter de Simó, no seria extrany que aquesta vehemència

examinada, aquesta frase, més que un repte sembla una súplica que dona per suposat que Jesús els pot salvar. De totes maneres, amb una mica més de fe no l'haurien despertat. No navegaven ~~amb Ell~~ amb Ell ? No era Ell qui els havia embarcat ? Adormit o despert, no els podia pas deixar perdre. Com tots els altres, Simó es pensava que Jesús, dormint era inoperant. Fins la vinguda de l' Esperit Sant, Sant Pere, quan no compta amb una inspiració divina, jutjarà les e coses massa humanament. I quan Jesús serà davant del tribunal de Caifás, Sant Pere no atinarà que si només hagués invocat el nom de Jesús no hauria caigut daltabaix de tot, negant-lo cobardament. No és pas doncs inversanblant suposar que es Simó el que ha dit: " Que tant se us en doña que ens perdem ? "

Jesús no es fa pas pregar gaire. Els podria obligar a capejar el temporal sense que passés res. Però el que vol Jesús es enrobustir llur fe perquè sapigan resistir quan vinguin les hores de prova, que no en mancaran pas.

Jesús s'alça. El veieu, dret, amb la mà estesa sobre les aigües ? I amb un crit repta el vent i li diu:

- Calla !

I mirant el mar li diu:

- silenci !

Immediatament el vent s'adorm i el mar s'ajau. I es fa una gran bonança.

Els deixebles estan astorats. Però ha arribat l'hora de renyar-los. No hi gastarà pas gaires paraules. El contrast entre la por d'ells i la grandiositat del miracle parlen.

- Per qué sou tan porucs ? Encara no teniu fe ?

El reny no pot esser més expressiu. Hi havia motius per a exigir-ne i tenir-ne molta més de fe !

Els deixebles estan tan meravellats com espantats. I es diuen els uns als altres: " Qui és, doncs, aquest que fins els vents i la mar l'obeeixen ? "

Vetaquí que la barca de l'Esglesia acaba de passar el seu primer temporal. Un temporal que mereix ben bé el qualificatiu d'oficial.

Jesús acaba de fer una demostració de com actuarà en defensa de la barca de l'Església: podrà semblar que fluctua, però no s'enfonsarà.